

CARTA DOMINICAL

25 DE FEBRER DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA Quaresma, camí de reconciliació (3) En l'horitzó reconciliats

Tal com diem, únicament un cor lliure, cultivat en l'exercici constant del despreniment, i un cor capaç d'entregar-se totalment per amor, podrà reconciliar-se amb la vocació pròpia, assumir-la, estimar-la i seguir-la. Aquest cor s'educa en el desert. En l'absència de sorolls s'escolta la veu, i en la claredat del dia i la nit, es veu la llum. I en la soledat s'aprecia la companyia.

La duresa d'aquestes mancances, les proves de la vida, fan brollar el nostre veritable ser. És la pedagogia de Déu, que espera veure'ns fer un pas darrere l'altre, vençant el cansament, renovant un cop i un altre la generositat de la resposta confiada a la crida.

Així ens condueix Déu. Ell també està atent al que ens passa en el camí. Ens veu, per exemple, en els moments més difícils. De vegades un es veu en ple desert, desorientat, sol, esclafat pel sol, esgotat. Llavors no faria un pas més si sapigués de cert que aquest pas no porta a res. De fet, els qui moren en aquestes circumstàncies tan terribles no moren tant per esgotament, com per derrota i abandó. Si sabés que darrere de l'horitzó hi ha vida, no hi deixaria de caminar fins al darrer alè.

L'Evangeli de sant Lluc diu clarament que Jesús va ser portat per l'Esperit al desert per a ser temptat. El desert i la temptació formen part del diàleg, de la crida i la resposta, que Déu manté amb nosaltres en el camí de la nostra salvació; és el seu estil, la seva manera de tractar-nos... i d'estimar-nos. Jesús, com a home, hi era perquè havia de donar la resposta salvadora al Pare, és a dir, la resposta adequada a la seva crida.

Arribat un moment, el Pare, el mateix Esperit que el va portar al desert, el fa pujar a una muntanya, acompanyat per tres dels seus deixebles, per a "obrir-los l'horitzó", fer-los

viure la meta a la qual són cridats. Volia infondre'ls ànim perquè no cedissin a la temptació de defallir, d'abandonar el camí. També això forma part de l'estil de tractar-nos Déu.

El somni, la il·lusió, que ens movien a emprendre un camí quaresmal de reconciliació, poden quedar obnubilats, empal·lidits, potser morts. Però de sobte, sense pretendre-ho, els deixebles es veuen embolcallats en un núvol de benestar i de pau, de goig compartit, que porta a embolcallar els presents (Mc 9.2-11). Com gaudint d'una humanitat totalment reconciliada, vinculats per una inefable comunió, cadascun amb el seu propi rostre, però tots vivint una profunda i total intimitat.

Els deixebles amb prou feines van entendre que això que vivien en el present era una pregustació del que s'esdevindrà en el futur. Entre altres, aquest era el propòsit del Pare: que, en lloc de mirar "a dalt" o només al present, visquessin ja el que passarà a la fi del camí. Però aquest camí cal caminar-lo i, per a això, hem de tenir clar el punt final, contemplar-lo i deixar que aquesta contemplació esperoni el nostre caminar.

La crida, la vocació, en definitiva ens ve avui, però ens arriba des del futur. La vocació i tot el que desencadena, l'esperança, el moviment, la confiança, la cerca, l'esforç, la mateixa alegria, ens fa caminar. La vocació també és treball.

Així, mentre caminem, des de la mirada posada en aquest futur, podem anar discernint el que és coherent, el que "cap", o no amb aquest final de plena comunió. Discernir i actuar conseqüentment com un dels treballs més apassionants de la Quaresma.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat